ISAAC HOOKE

O ZI OBIŞNUITĂ

Isaac Hooke
O ZI OBIȘNUITĂ

versiunea în limba română
uncris

Mă numesc Facehopper[1]. De fapt, acesta este numele meu de cod, dar la fel de bine ar putea fi și numele meu real. L-am adoptat.

Am ucis sub acest nume.

Sunt *Leading Petty Officer*[2] (LPO) al Plutonului Alfa, Unitatea 7 MOTH. Una dintre unitățile de forțe speciale cu adevărat de elită din galaxie. MOTH vine de la ***MO****bile* ***T****actical* ***H****uman*. Suntem tacticieni în zonele de combat, sanitari, astronauți și commando – toate într-un singur om. Specialitatea noastră este cunoscută în cercurile militare ca DA (*direct action*): executăm acțiuni de scurtă durată și cu precizie chirurgicală în medii ostile, interzise sau sensibile din punct de vedere diplomatic. Dacă doriți o captură, o recuperare sau o lichidare discretă, fără a stârni un rahat diplomatic, pe noi ne chemați.

Haideți să vă povestesc despre această dată când...

#

Eram ghemuit în cala unui imens transportor, în sistemul Tau Ceti, aflat adânc în teritoriul SK (Sino-Korean). Adică în spațiul inamic: dacă eram prinși, am fi considerați spioni și executați. Cred că de aceea eram echipat pentru această *plimbare* în costumul meu multifuncțional, pentru luptă.

În ultimele opt luni băieții de la Informații, din cadrul *Special Collection Service*, au urmărit o țintă deosebit de valoroasă, Mao Sing Ming, unul dintre cei mai infami corsari din

[1] Facehopper – echivalent *emoticon* / *emoji*. În text, cognomenul subliniază faptul că a „țopăit” cu arma de la fața unui inamic, la fața altuia (explicația se regăsește ceva mai departe în text).

[2] leading petty officer – este o funcție, nu un grad. Anumiți subofițeri sunt aleși pentru funcții de comandă dacă demonstrează că au calități de conducător și-și cunosc foarte bine meseria.

această parte a galaxiei. Cunoscut ca Marele Nelegiuit din Est, tipul captura nave de linie cu pasageri pentru răscumpărare, ucigând întregul echipaj doar pentru amuzament. Însă, cu câteva săptămâni în urmă, baștanii militari au dat ordinul de executare a unei acțiuni *chirurgicale* împotriva lui.

Special Warfare Command m-a ales pe mine și alți trei camarazi din Plutonul Alfa pentru a efectua *operația chirurgicală*. Un commando format din patru flăcăi. Juma' de grupă. Eu la comandă. Big Dog, cu pușcociul mare. Trace și Ghost, cei doi lunetiști.

Trapa cargoului s-a deschis către vidul spațiului. Cala fusese deja depresurizată, așa că nu a urmat nici o decompresiune explozivă sau altceva asemănător.

Încă mai beneficiam de gravitația artificială din transportor și toți patru am înaintat liniștiți către marginea trapei.

Fundalul de stele se holba la mine din vid, rotindu-se și clipind.

— Doar o altă zi în paradis, a clamat Big Dog în intercom.

— Mulțam pentru clișeu, amice.

— Pentru puțin.

Puteam vedea obiectivul nostru, asteroidul 99-Herculina – cel mai mare asteroid din sistemul Tau Ceti – ce plutea acolo în vid. De la această distanță, era cam de mărimea degetului meu mare.

— Noroc, Facehopper, mi-a urat *Chief*[3] Bourbonjack prin intercom.

Ca *chief* al meu, Bourbonjack comanda Plutonul, în timp ce eu acționam cu el.

— Mulțumesc, *sir*.

— Mi-aș fi dorit să vin cu tine.

Puteam simți gelozia din vocea sa.

— Știu.

Era un războinic, precum tot restul Plutonului. Cu toții ar fi vrut să vină. Asta era meseria noastră. Asta eram antrenați să facem. Aproape că-mi era milă de *Chief* și de restul Plutonului.

Aproape.

— *Go*! *Go*! *Go*! a ordonat *Chief*.

---

[3] Chief – prescurtare uzuală în armată când cineva se adresează celor cu grade de *chief petty officer*.

Am pășit înainte prin deschidere și am activat motoarele (*jumpjets*[4]) orientându-le către imensitatea spațiului exterior.

Nu era nevoie să privesc în urmă ca să văd că ceilalți membri ai commandoului meu m-au urmat. Puteam vedea punctele verzi ce le indicau poziția pe harta HUD (*Heads-Up-Display*) proiectată în partea dreaptă-sus a câmpului meu vizual. Ca și mine, fiecare membru din commando era echipat cu costumul (*jumpsuits*) standard MOTH. De data aceasta, nu aveam cu noi *mechs*[5] ATLAS: profilul misiunii le excludea explicit. Un lucru foarte rău, de fapt. Eram una dintre puținele unități ce aveam antrenamentul și autorizația de a le folosi. Bine fixat în interiorul unui *mech* ATLAS, erai o mașină dementă de ucis.

— Echipamentul lansat, a transmis *Chief* Bourbonjack.

Pe harta HUD, am văzut punctul roșu închis ce indica containerul cu echipament apropiindu-se încet de grupul meu. Cu *jumpjets* am accelerat pentru a sincroniza viteza, apoi am navigat lângă container – o cutie metalică aproximativ de mărimea a opt carabine pentru lunetiști puse alături într-un rastel. Am atașat carabiniera containerului la centura mea și am pus brațul în jurul său, astfel încât orice corecție de curs aș fi făcut să fie transmisă și acestuia.

— Dați-vă aproape, băieți, le-am transmis prin intercom. Urmează o lungă așteptare.

Zece ore, ca să fiu precis. Aceste *jumpjets* aveau o cantitate limitată de combustibil, așa că foloseam jeturile doar pentru a ne corecta traiectoriile individuale. Mișcarea înceată ne asigura și că nu vom fi detectați de LIDAR[6]-ul de pe asteroid. Sigur, cei de la Informații au spus că baza se afla pe partea îndepărtată a *bolovanului*, dar asta nu însemna că pirații nu au montat proiectoare LIDAR peste tot.

Era nevoie de multă tărie psihică pentru a fi capabil să rămâi nemișcat timp de zece ore, asistând doar autopilotul de pe

---

[4] Jump jets – au rolul de a îmbunătăți mobilitatea Mech în câmpul de luptă, permițându-le să ajungă în locuri altfel imposibile: acoperiș sau sprinturi extrem de rapide peste terenuri accidentate.

[5] Mech - platformă robotică pentru luptă menită să protejeze un om și să-i sporească absolut considerabil abilitățile fizice naturale.

[6] LIDAR, LiDAR, LADAR – dispozitiv cu care se măsoară distanța până la o țintă prin iluminarea acesteia cu un laser (acronim: Light Detection And Ranging sau Light Imaging, Detection, And Ranging).

costum. Nu oricine o poate face. Antrenamentul MOTH îi cerne pe cei care nu au calitățile necesare. Este unul dintre cele mai brutale regimuri de antrenament din galaxie. Oricine a trecut prin antrenamentul MOTH vă va spune că acesta le-a schimbat viața. Tot ce vă pot spune eu este că am mai multă încredere în camarazii din Plutonul meu decât în oricine altcineva din lume. Îmi sunt mai apropiați decât chiar frații adevărați. Știu că oricare dintre cei din commandoul meu era total *pe fază* și gata să riposteze pe loc la orice amenințare, gata să-mi asigure spatele fără întrebări și cu toată puterea. În Unități ne bazam unul pe altul. Aveam încredere absolută unul în altul. Dacă unul dintre camarazi îmi spunea că mă ține atunci când atârn agățat de o grindă la trei kilometri deasupra Pământului, atunci știu, fără nici o îndoială, că nu am nici o șansă să cad.

Dacă vreunul dintre camarazi îmi spune că are grijă de ș*asele* meu pe când exploram o bază a piraților aflată la 12 ani lumină de Pământ, atunci știam, fără îndoială, că nu exista nici o șansă să fiu atacat din spate.

Foarte, foarte încet, asteroidul se făcea tot mai mare. A trecut o oră, apoi două, apoi patru… opt.

— *Eightball* a asolizat, raportă Big Dog.

Eightball era indicativul pe care-l dădusem dronei HS3 lansate înaintea noastră. HS3 însemna *Hover Squad Support System*. Dronele HS3 erau mici, de mărimea unei mingi de baschet, cu o manevrabilitate de 360^0. Aveau o cantitate mică de combustibil, precum costumele noastre, dar datorită masei lor reduse și a câmpului magnetic opus pe care-l generau, HS3 erau capabile să leviteze fără nici un consum – jeturile fiind folosite doar pentru schimbările direcționale. Mișto, nu-i așa? Nu-mi cereți să vă explic eu mai mult de atât, deoarece cunoștințele mele tehnice sunt cel mult minimale.

În această misiune, Big Dog era operatorul dronei, așa că el a recepționa telemetria de la *Eightball*. Am spus „operatorul dronei”? Babysitter-ul dronei era un termen mai potrivit: Big Dog i-a dat instrucțiunile, iar drona a mers pe drumul optim, executând munca de recunoaștere și cercetare pentru noi. Pe care, în mare parte, o refăceam noi oricum… și ce dacă!

— Afirmativ! am confirmat eu.

Mai erau încă două ceasuri.

Într-un târziu, suprafața cenușie, brăzdată de cratere mi-a cuprins întregul câmp vizual.

— Traversăm zona de impact a rachetelor de mare altitudine, ne-a informat Big Dog.

Ne-am ținut respirația cu toții. Acum era momentul adevărului. Venisem prea în viteză? Am declanșat vreun detector LIDAR?

Dar liniștea vidului a continuat. Suprafața neregulată continua să se apropie, acum surprinzător de repede.

Nu a fost nici un atac.

Am reușit.

Am aplicat reversoarele de jeturi și am consumat juma' de combustibil pentru a încetini containerul. Am intrat în partea întunecată a asteroidului și mi-am activat reflectorul de pe cască, reglându-l la cel mai mic nivel de iluminare posibil. Apoi m-am eliberat de cutia metalică și am lăsat-o să se izbească de solul de sub mine, unde a ridicat un mic nor de praf. M-am crispat, sperând că șocul nu va fi detectat de baza piraților.

Am asolizat ușor, pe picioare, lângă containerul cu echipament. L-am deschis și mi-am atașat greutățile: patru cleme de osmium de lungimea unei palme ce cântăreau 250 kg fiecare (în gravitația terestră). Desigur, pe acest asteroid cu 0,025g, fiecare clemă cântărea doar vreo 10 kg. Plasându-le la locul potrivit de pe centură, m-am asigurat că centrul de greutate era destul de apropiat de cum eram eu obișnuit. Fără aceste cleme de osmium efectiv puteam atinge la fiecare pas făcut viteza de scăpare din atracția gravitațională a asteroidului. Nu era o metodă bună de călătorie.

Și ceilalți și-au atașat propriile cleme, după care am împărțit restul echipamentului. Eu am luat o carabină M4 și mi-am prins la centură câteva grenade. Carabinele erau prevăzute cu un atenuator reglabil care să atenueze șocul produs de reculul armei. Pe al meu îl aveam mereu reglat la zero, din motive evidente, însă în funcție de situația tactică, un recul slab putea fi chiar benefic, mai ales dacă combustibilul pentru *jumpjet* era la limită.

— Distanța până la punctul de observare?

— Aproximativ 10 *klicks*[7], *sir*.

[7] Klick – kilometru.

— Deplasare în formație sub acoperire.

Am separat commandoul în două jumătăți. Big Dog și cu mine înaintăm 100 m, apoi ne oprim și ne adăpostim. După care Ghost și Trace ne vor depăși, oprindu-se la 100 m mai departe și ne vor acoperi pe noi. Manevra va fi repetată până ce vom ajunge la punctul de observare. Poate că eram exagerat de vigilent folosind această formație, dar preferam să greșesc în sensul prudenței.

Deci... mda.

Formație sub acoperire.

Mersul în gravitație foarte redusă era întotdeauna caraghios. Îmi amintea cum în copilărie săream din piatră-n piatră traversând pârâul. Trebuia folosit acest mers fandat, sărind înainte de pe un picior pe altul, cu corpul aplecat pentru a menține centrul de greutate deplasat spre înainte, altfel nu reușești decât să țopăi în sus și în jos. Și la fel ca pășirea pe pietrele alunecoase din pârâu, era foarte ușor să apreciezi greșit saltul și să cazi.

Drept înainte, punctul de observație era marcat pe HUD, un punct albastru pe orizont care părea să nu devină deloc mai mare.

După circa două ore de înaintare în formație sub acoperire, Big Dog a transmis o alertă.

— *Eightball* a ajuns la punctul de observație la 5 *klicks* de bază. Până acum, totul e în regulă. Se pare că de data aceasta Informațiile își confirmă menirea.

— Bine. Menținem formația.

După câteva minute am trecut în partea luminată a asteroidului și ne-am dezactivat reflectoarele de pe cască. Nu simțeam fierbințeala – costumele erau capabile să mențină o temperatură constantă.

Când am ajuns la punctul de observație, ne-am adăpostit printre stânci. M-am concentrat asupra bazei îndepărtate, de la orizont, și mi-am activat teleobiectivul de pe mască. Structuri strălucitoare, în formă de dom, mi-au apărut în câmpul vizual. Toate erau conectate între ele prin pasarele metal strălucitor ca aluminiul. Conform raportului cu informații despre obiectiv, structura de rezistență a fiecărui modul era fabricată din titan, în timp ce învelișul exterior erau dintr-un strat de 10 cm kevlar și alte materiale ceramice menite să absoarbă impactul micrometeoriților. Aceste învelișuri erau acoperite cu straturi

termale ce reflectau radiația solară excesivă și le făceau să fie atât de strălucitoare.

Deci, acesta era unul dintre puținele baze-escală cunoscute ale lui Mao Sing Ming. Guvernul SK îi oblăduia pe acești pirați. Baza se afla în spațiu protejat. Nu se aștepta câtuși de puțin la un atac aici, în teritoriul de „acasă”. Era prins cu garda coborâtă.

Cel puțin teoretic. Atunci de ce drona a depistat camere de supraveghere pe tot cuprinsul bazei și raze laser capcană? Serviciul de Informații militare a omis să ne informeze despre acestea. Nu ne puteam apropia mai mult de atât, nu fără a declanșa alarma. Nici SH3 care plutea în apropiere nu putea.

— Avem confirmarea despre HPT[8]?

— HPT vine, dar încă nu a sosit, răspunse Trace.

În afara calificării de lunetist, el era și operatorul radio în această misiune și transporta tot echipamentul nostru pentru comunicații într-un rucsac atașat deasupra *jetpack*-ului.

— OK. Tăcere radio. O să dureze un timp.

Transmisiile către HQ[9] erau setate să semene cu radiația de fond. Dar dacă trimiți prea multe mesaje din același loc, devine evident că e vorba de altceva.

M-am așezat, pentru că abia acum începea adevărata așteptare. Nu puteam face nimic înainte ca ținta să sosească.

Am stabilit ture de supraveghere, doi dintre noi stăteau cu ochii pe bază, în timp ce ceilalți doi dormeau. Costumele aveau grijă de funcțiile noastre fiziologice externe, eliminând produsele în spațiu. Conducte subțiri, retractabile, ne permiteau să sorbim hrană lichidă atunci când ni se făcea foame. Nu era cea mai gustoasă hrană, dar făcea ceea ce trebuia să facă.

A treia dimineață m-a găsit revizionând *Star Wars XXVII* pe HUD. Tocmai ajunsese la scena în care fiul lui Jabba începe duelul cu săbiiile-laser cu fiul lui Yoda… când Big Dog m-a întrerupt.

— Se apropie o navetă, a spus prin intercom.

Am închis videoul și m-am focusat pe naveta ce era marcată cu roșu închis pe HUD. Sigur fabricată în SK, judecând după unghiurile ascuțite. Practic era un tub de iridium cu câte o aripă

---

[8] HPT (*high-payoff target* – țintă pentru care se oferă o recompensă foarte mare) era Mao Sing Ming.

[9] HQ – centrul de comandă.

parabolică de fiecare parte și un stabilizator deasupra și trei ajutaje la coadă. Botul era ridicat, iar trenul de aterizare fusese coborât. Din acest unghi nu puteam vedea ferestrele cockpit-ului.

— Încă nici un semn de la nava-mamă, spuse Big Dog.

— Eh, e acolo, nu-ți fă griji, amice. O navetă ca asta nu e proiectată pentru călătorie interplanetară.

— Aștept ordinul, *sir*.

Big Dog avea pe umăr un lansator de rachete *Carl Gustav* ațintit asupra obiectului.

Trace și Ghost se treziseră și ei și aveau carabinele ațintite asupra navetei.

Am focusat în continuare.

— Nu e nici un indiciu că în această navetă se află HPT. Nici un fel de marcaje exterioare sau înscrisuri. Numărul de serie a fost acoperit. Și nu pot vedea ferestrele cockpit-ului.

Big Dog continua să mențină lansatorul gata de tragere.

— *Sir*?

— La dracu, am oftat. Lasă-l jos, Big Dog. Vom face treaba asta prin metoda a'grea.

N-am să risc distrugerea unei navete când nu am o identificare pozitivă a țintei.

Am privit cum naveta andochează în interiorul celui mai mare modul al bazei, un dom larg ce părea a fi hangarul. Trapele s-au închis etanș, ascunzând-o vederii.

— E timpul pentru planul B.

I-am dat carabina mea lui Big Dog și am scos de pe mine centura, grenadele și toate cele.

Ghost mi-a aranjat peste mască proiecția holo, apoi i-a făcut câteva ajustări.

Îl priveam în timp ce lucra, mai ales stranii lui ochi roșii, ochi ce ieșeau și mai mult în evidență datorită lividității feței sale. Ghost era mult mai înalt decât mine, iar dacă-l scoteai din *jumpsuit* aveai ce vedea: un albinos înalt și suplu cu păr alb și ochi demonici ce părea a fi un războinic extraterestru ieșit direct din paginile unui roman SF. Totuși, era un uman. Ca și noi ceilalți. Omenirea nu a descoperit încă nici o rasă extraterestră. Nu că nu ar fi încercat.

— Ai o față de curist macaronar, spuse Ghost. Parcă ai dormit în șanț. Sau te-ai matolit la crâșmă.

Nu puteam vedea proiecția holo din perspectiva lui vizuală, dar sigur că luam de bun ce spunea. Dacă Ghost spunea că am o față de cur, atunci chiar așa era.

— Crezi că-i o idee bună parșivenia asta? am întrebat. La urma urmei, e de presupus că aș fi un negustor.

— Mda, bună întrebare, continuă Ghost cu ajustările. Așa. Acum arăți ca un onest comerciant de vinuri cu ochii beliți inocent, care s-a rătăcit și vrea doar să ajungă la *mămica*. O înfățișare absolut nevinovată. Un leu în blană de oaie.

— Atunci e în regulă, am spus, ridicând din umeri.

Aveam nevoie de proiecția holo, măcar la intrare, pentru că era de presupus că spionii SK au alcătuit o bază de date cu fotografiile tuturor operatorilor din forțele speciale. Dea lungul anilor, câțiva funcționărași „cârtițe" în HQ au fost demascați și executați, dar fiecare „cârtiță" era înlocuită de o alta: lăcomia era teribil de motivatoare.

Trebuie să menționez ceva. Fiecare bărbat, femeie și copil are un cip implantat în încheietura mâinii, cu un ID unic, care conține toate informațiile disponibile în profilul public de pe InterGalNet al acelei persoane. Cipurile ID ale membrilor commandoului meu fuseseră extrase și distruse, așa încât identitățile noastre reale nu puteau fi depistate.

Dar acum, Ghost a uploadat profilul unui negustor franco-italian în noul mei ID, iar când a terminat, a modificat și semnătura digitală a ID-ului conform cu standardele tehnice franco-italiene.

— Acum ești Mario Costa. Născut pe vremea Marii Unificări, furnizor de vinuri Lambrusco. Să nu-ți dezamăgești frații de *poamă*.

Gata de plecare, m-am întors către baza piraților.

— Puteți fi sigur că n-am să o fac.

— Eu tot cred că e o idee proastă, a comentat Big Dog.

— Tu crezi că este proastă orice idee care nu implică explozii.

Big Dog s-a încruntat.

— Mda. Da, dar asta e dea dreptul idioată, pentru că noi trebuie să rămânem aici, iar tu te duci singur.

— Ești șucărit pentru că doar eu am să am parte de toată distracția.

— Da, zâmbi Big Dog. Asta e. Dar sunt și îngrijorat de siguranța distinsului tău cur englez. *Sir*.

— OK. S-a notat, amice.

Big Dog privi către baza aflată în depărtare.

— Și dacă HPT nici măcar nu e acolo?

— Lasă-mi mie grija asta. Tu doar amintește-ți cum mi-am căpătat numele de cod.

— Cum aș putea uita?

Era cu mine încă de la început, când încă mai eram o „omidă” fără nume de cod în prima mea misiune.

S-a întâmplat în timpul unui raid pe Terra, în zona de război muntoasă dintre Mongolia și Rusia. Plutonul meu colabora cu *Marines*, executând operațiuni împotriva insurgenților. De obicei noi precedam avangărzile lor, căutând nuclee de rezistență și securizând clădiri în timpul deplasării.

Eu am intrat primul într-o astfel de clădire. Big Dog și ceilalți din grupa mea de luptă m-au urmat. Rafale de foc automat au izbucnit din susul scărilor. M-am aruncat la podea și am tras spre etajul doi cinci focuri cu carabina M4. La fiecare foc, am smucit arma de la fața unui inamic, la fața altuia. Cinci focuri în cap în cinci secunde și confruntarea s-a terminat.

Marea problemă de după acest duel a fost dacă să mă numească *Five-in-five* sau *Facehopper*. Ultimul nume de cod a primit majoritatea voturilor.

— Acum, dacă nu aveți nimic împotrivă – am spus – am o întâlnire cu un pirat notoriu. Care s-ar putea să nici nu se afle în bază.

Am înaintat de unul singur, cu palmele ridicate pentru a sublinia faptul că nu sunt înarmat.

Nu a trecut prea mult timp până ce am declanșat alarmele de proximitate. Instantaneu am încremenit.

O dronă sferică similară cu a noastră HS3 plutea către mine. Cele două mitraliere jumelate din turelă țինteau direct către fața mea mascată.

— Identifică-te! a transmis drona pe frecvența standard de comunicații a SK. A vorbit, desigur, în coreano-chineză. O voce masculină. Profundă. Autoritară.

Drona scanase deja profilul identității mele, nu aveam nici o îndoială. Dar presupun că și dronele trebuie să urmeze procedurile. Adică operatorul dronei aflat în baza piraților și care observa interacțiunea în timp real.

— Dacă nu te superi, sunt Mario Costa, i-am răspuns dronei într-o politicoasă coreano-chineză.

Toți MOTH învățau limbajul în cadrul antrenamentului. Aveam un oarecare accent englezesc, dar știam că implantul va corecta tonalitatea, dându-i mai multă rezonanță italiană înainte de a o transmite dronei. Practic, implantul era un computer-cip pe care tot personalul militar îl avea în creier. Augmenta realitatea, asigurându-ne oricând accesul la datele de baze interne sau externe InterGalNet precum Milnet. Dar cel mai important era că ne permitea să comunicăm mesaje direct către creierele coechipierilor.

— Identificarea profilului realizată, spuse drona. Ce face un comerciant de vinuri pe 99-Herculina? Unde îți este nava?

Vocea se schimbase și am presupus că acum vorbesc direct cu operatorul dronei.

— Dacă nu te superi, sunt naufragiat.

Sintagma „*dacă nu te superi*" se folosea întotdeauna când te adresai cuiva pe care-l considerai superior. Operatorul nu se mira că puteam vorbi în coreano-chineză. Era de așteptat ca toți comercianții franco-italieni să cunoască limbajul măcar într-o oarecare măsură.

— Naufragiat? Detaliază.

— Dacă nu te superi, nava mea, *Buon Vino*, a avut o defecțiune la scutul deflector, iar la trecerea prin discul de mini-asteroizi de lângă Tau Ceti am fost loviți de o particulă cu mare viteză de mărimea unui grăunte de nisip. Mi-a străpuns nava. Am fost forțat să o abandonez.

— Unde este restul echipajului?

Mi-am coborât privirea și am spus cu o voce pe care încercam să o fac plină de remușcări:

— Dacă nu te superi, nu știu. Nu sunt sigur dacă restul echipajului s-a salvat.

— Unde este capsula de salvare?

— Am abandonat-o în spațiu, la oarece distanță de asteroid. Am rămas fără combustibil.

— Ai un *jumpsuit* cu un design ciudat…, a continuat drona.

— Dacă nu te superi, am cumpărat acest costum de la un comerciant de armuri din sistemul Gliese 581. Zicea că e de origine militară. Datorită atacurilor piraților din ultima vreme, m-am gândit că e prudent să-mi iau cel mai bun echipament.

Drona nu a mai pus nici o întrebare. Mă holbam pur și simplu la mitralierele din turele, sperând că holo-proiecția de pe fața mea este încă activă și că ei nu-mi văd adevărata viață. Desigur, odată ajuns în interiorul bazei, tot va trebui să-mi scot casca. Voi amâna acest lucru cât de mult se poate, dar în final, tot vor afla că nu sunt cel ce păream să fiu.

Știam că cei trei camarazi din commando au armele ațintite asupra dronei. Știam că sunt gata să o doboare la cel mai mic indiciu de agresiune. Problema era că eu probabil voi fi mort la acel cel mai mic indiciu de agresiune. Nu aveam nici o îndoială că armele din turela dronei aveau proiectile perforante. De la distanța asta, un singur foc m-ar rupe în două, chiar și dacă am un *jumpsuit*.

Mi-am ținut respirația.

— Urmează-mă, a spus drona într-un târziu.

Și iată-mă pe un asteroid oarecare aflat la 12 ani lumină de Terra, îndreptându-mă sub escorta unui robot-dronă către bârlogul piraților, unde mă voi confrunta cu liderul bandei – dacă Informațiile și-au făcut datoria bine.

Inima îmi bătea cu putere. Eram speriat, dar și foarte entuziast.

Era exact genul de acțiune pentru care mă înrolasem.

Un pirat SK echipat cu un *jumpsuit* cenușiu și cu o carabină spațială amenințătoare mă aștepta în afara sasului pentru a prelua escorta pe restul drumului către interior. În momentul când am pășit prin trapă, cele 500 livre de osmium atașate la centură s-au desprins izbindu-se cu zgomot de podea. Baza avea gravitație artificială și clemele erau proiectata să se desfacă automat, sub propria lor greutate. Acesta era un lucru bun, pentru că dacă clemele nu s-ar fi desfăcut la intrarea în mediu cu gravitație reală sau artificială, ai fi fost tu însuți trântit la podea, probabil cu coloana frântă. În cazul în care nu ți-ar fi rupt mai întâi costumul.

După ce trapa s-a închis în urma mea, a început presurizarea sasului. Puteam vedea indicatorul universal de presiune plasat deasupra trapei schimbându-și încet culoarea de

la roșu la oranj. Dar, înainte ca a ajunge la verde, escorta a decis că nu-i place costumul meu – a venit în spate și a început să-l deschidă.

— Nu, stai! am spus în coreano-chineză. Trebuie să aștepți egalizarea presiunii!

Am încercat să-i dau mâinile deoparte, dar acesta și-a îndreptat carabina către fruntea mea. Nu puteam face nimic. L-am lăsat s-l desfacă.

Urechile mi-au trosnit, dar nu am simțit alte efecte. Poate că indicatorul era defect. Poate că presiunea se egalizase deja.

Mira-m-aș!

Casca mi s-a aburit, iar eu am înghețat.

Oricum, până ce indicatorul a devenit verde, eu eram dezbrăcat, cu excepția chiloților, și-mi tremurau genunchii în fața celui în *jumpsuit* cenușiu. În spatele meu, pe podea, casca continua să proiecteze imaginea holografică de italian inocent, încât se părea că bietul Mario Costa se afla în spatele meu, decapitat.

Se duse deghizarea mea…

Trapa interioară a sasului s-a deschis și au intrat alți doi SK înarmați.

Nu semănau cu nimic din cum îmi imaginasem că trebuie să arate un pirat. Amândoi purtau uniforme kaki-negre. Fără căști, fără *jumpsuits*. Unul avea ochelari-funduri-de-sifon – probabil un dispozitiv *aReals* sau *realitate augmentată*, care îi conferea propriul său HUD, similar cu un implant. Celălalt era un tip cu pielea albă ce semăna cu un membru UC (United Countries): nas turtit, bărbie masivă, sprâncene groase, unite, strabism ușor. Da, pirații acceptau toate soiurile de secături pe care puteau pune mâna. Tot ce conta era să poată apăsa pe un trăgaci. Nici unul dintre gagii nu părea prea forțos sau amenințător, dar când m-am uitat la carabine, imediat mi le-au proptit în față și efectiv am simțit cum îmi crește tensiunea.

Pirații m-au escortat printr-un coridor cilindric (care de fapt, era suficient de spațios, comparativ cu impresia pe care o lăsa văzut din exterior). Măcar aici era cald. Pe drum, cel în *jumpsuit* cenușiu a dispărut, dar ceilalți doi m-au condus dintr-un compartiment în altul prin pereții metalici tapetați în alb. Am traversat serele hidroponice, reciclarea, apoi un soi de sală de mese. Aici am luat-o pe un coridor lateral pe care am văzut o ușă

marcată cu simbolul coreano-chinez pentru „Control”. Mi-am notat-o în minte.

Cei doi pirați SK m-au condus pe alte coridoare apoi m-au îmbrâncit neceremonios în interiorul a ceea ce părea a fi o debara doar cu puțin mai mare decât un dulap și au încuiat ușa. În întreaga bază n-am văzut pe nimeni altcineva în afară de ce trei. Presupun că datorită gradului înalt de automatizare din prezent, nu ai nevoie de o întreagă trupă care să opereze o instalație.

Am căutat vreun fel de armă pe care să o pot piti în chiloți, un cuțit, ceva, dar lucrul cel mai apropiat de o armă era un mop.

Cam după un ceas eram escortat peste un pod suspendat. Simțeam unele simptome clasice ale bolii de decompresiune. Articulațiile îmi pulsau, iar umerii în special mă dureau amarnic. Aveam și o durere de cap insuportabilă. Speram să nu fie ceva mai rău de atât.

Ochelaristu’ și Sașiu’ m-au dus într-un compartiment mare, un fel de sală a tronului. Se aflau acolo, agățate pe pereți, niște opere de artă furate, lăzi cu sticle de vin, câteva hărți stelare, niște statuete de sticlă ce păreau foarte scumpe, și vreo două arme de modă veche. Prada piraților, presupun.

La celălalt capăt al compartimentului era o ladă masivă de argint.

Stând pe ea era HPT.

Din păcate, am făcut o greșeală enormă.

Cei de la informații au omis să mă informeze că acest Mao Sing Ming își conducea afacerile zilnice din interiorul cockpitului unui *mech* ATLAS.

Așa cum se spunea, Serviciul Militar de Informații (*Military Intelligence*[10]) era doar un oximoron baban.

Cu subliniere pe *moron* (imbecil).

Mech-ul era un model SK. De trei ori mai înalt decât un om normal. Umanoid ca formă. Avea capul modelat după cel al unui om. În zona ochilor se afla un vizor albastru cu două oculare roșii. Cockpitul se afla în centrul pieptului robust, iar sub el un cerc roșu unde era plasată sursa de energie atomică. Sub fiecare braț masiv erau trei arme pe care pilotul le putea interschimba: un tun

---

[10] Intelligence – joc de cuvinte bazat pe sensurile acestui termen: *informații, inteligență*. Deci *inteligență militară*… = oximoron.

gatling, un lansator de rachete și un fel de duză, probabil un aruncător de flăcări.

În anumite cercuri, *mech* ATLAS era numit „un om cât o armată”.

Pe bună dreptate.

Puteam vedea omul ce semăna cu cel din fotografiile lui Mao Sing Ming stând în cockpit, zâmbind cu dinții îmbrăcați în argint la vedere.

Ținta e aici. Am transmis celor din commandoul meu, via implant. *Repet, ținta e aici. Într-un mech ATLAS*.

Va fi ceva mai greu decât am crezut.

Ochelaristu' și Sașiu' m-au forțat să îngenunchez, În încăpere mai erau încă patru oameni înarmați, aflați lângă lada de argint ce servea ca „tron”. Abia dacă le-am acordat atenție. Eram concentrat asupra omului cel mai periculos din încăpere, cel din *mech*.

— Salutare, *Leading Petty Officer* Marshall, spuse Mao Sing Ming într-o foarte bună engleză. Sau ar trebui să spun, Facehopper.

Am înțepenit. Intenționat.

— Ești surprins? Știi că am sprijinul total al guvernului SK – m-am întâlnit cu însuși Liderul Paramount Guoping Qiu. Pentru mine a fost o chestiune simplă să trimit un mesaj contactului meu din parlament. Ei au fotografia ta în baza de date a personalului militar UC. Un MOTH. Membru al Unității Șapte. Despre care se spune că este cea mai antrenată și mai periculoasă dintre toate unitățile de forțe speciale din galaxie. Chiar tu ești unul dintre cei mai decorați. Ai primit *Navy Cross*, și alte tinichele inutile. Marele *Leading Petty Officer* Facehopper.

Pufni disprețuitor.

— Nu sunt deloc impresionat. Ești slab, *Petty Officer*. Într-adevăr, *petty* (minor) e cel mai potrivit termen pentru caracterizarea ta.

Mao Sing Ming s-a ridicat. Servomotoarele picioarelor enorme au huruit în timp ce ATLAS venea spre mine. Prin sticla cockpitului îi vedeam partea de sus a corpului; era cuplat cu conectori elastici ce transmiteau orice mișcare la *mech*.

— Ai venit aici sperând să capturezi HVT (*high-value target*), nu-i așa? Dar am întors situația împotriva ta. Acum eu sunt cel

ce am capturat un HVT! Ce zici de asta? Cât vor fi dispuși să plătească militarii tăi pentru a te recupera, hmm?

Nu am răspuns.

— Poate că am să vând doar conținutul creierului tău la licitație. Cam atât despre marea și invincibila MOTH, nu?

Mi-am păstrat calmul. Mao Sing Ming s-a oprit la un pas de mine, dominându-mă cu înălțimea sa. Eram încă îngenuncheat, dar am refuzat să ridic privirea pentru a mă uita la el.

— Unde este restul Plutonului tău? Sunt pe orbită, ascunzându-se de partea cealaltă a asteroidului? Ați sabotat LIDAR-ele noastre de pe partea întunecată?

Am rămas tăcut.

— Hmmm. Îmi amintesc când eram copil pe Terra și alergam prin păduri. Îmi plăcea să alerg prin păduri. Mă duceam acolo după ce băieții mai mari mă băteau după orele de școală. Uneori, în timp ce alergam, puteam vedea o vrăjitoare albă în copaci. Una dintre cele mai mari molii[11] din lume, cu o deschidere a aripilor de mărimea ambelor tale palme alăturate. Minunate insecte. Semăna puțin cu o bufniță. Dar era o problema cu vrăjitoarea albă, știi, cu toată frumusețea și mărimea ei, era prea înceată. Prea înceată. Prinderea uneia dintre aceste molii era unul dintre cele mai ușoare și mai plăcute lucruri posibile, ca și smulgerea pe rând a aripilor ei. Puneam pe pământ molia fără aripi, această creatură atât de minunată, redusă la un urât vierme alb, uriaș. O priveam cum se zbate, târându-se fără aripi, încercând să pe îndepărteze de mine. Mă jucam cu ea, uneori apropiind flacăra unei brichete, alteori pișându-mă pe ea, sau smulgându-i și toate picioarele. Dar în final, după ce molia îmi dădea ce aveam nevoie, o zdrobeam cu călcâiul de pământ.

Mao Sing Ming a înaintat până ce cockpitul din ATLAS s-a aflat la numai o palmă de mine. Îi puteam vedea cu claritate fața prin sticlă. Ochii galbeni îi amplificau trăsăturile ca de lup.

— Am să te zdrobesc de pământ, *Petty Officer*. Îți promit.

Aruncă o privire unuia dintre pirații aflați în spatele său.

— Adu-l, *mister* Hacksaw.

Acesta s-a înclinat, apoi a plecat.

Mao Sing Ming a rânjit bestial, dinții placați cu argint strălucind iar în lumină.

[11] moth – joc de cuvinte: *moth* – molie (în engleză); MOTH - MObile Tactical Human.

— *Mister* Hacksaw este specialistul nostru în interogatorii. Poți să ghicești care este instrumentul lui preferat?

Prin implant, am transmis un mesaj lui Big Dog. *Acum, Big Dog*.

— Camerele de supraveghere de pe perimetrul apropiat detectează *bogeys*[12] multiple, căpitane! spuse în coreano-chineză un pirat SK de lângă lada de argint.

Mao Sing Ming a ridicat ATLAS-ul la înălțime maximă și și-a rotit trunchiul către respectivul.

— Ce? Cum au trecut prin sistemul automat de apărare?

— Nu știu, căpitane. Apărarea a deschis focul, dar *bogeys* nu par a fi afectate!

Uimitor câtă tulburare poate provoca o duzină de drone. Se pot eschiva apropiindu-se și îndepărtându-se rapid de raza de acțiune a armamentului, pitindu-se la suprafață pentru zece secunde apoi săltând înapoi în spațiu.

Bună treabă, Big Dog!

— Deci, restul Plutonului își face simțită prezența, spuse Mao Sing Ming. Adunați oamenii și veniți în sasul cinci. Mă voi ocupa personal de treaba asta.

Apoi se întoarse spre mine, punându-mi în piept unul dintre *degetele* mech de mărimea unei arme.

— Mă voi ocupa de tine mai târziu, gunoi de MOTH.

Eram încă în genunchi, iar forța brută a loviturii m-a făcut să alunec direct spre înapoi, jupuindu-mi genunchii și gambele. Pieptul mi-a fost cuprins de durere provocată de lovitura degetului metalic. Am căzut în fund, apoi m-am prăbușit pe spate.

Ochelaristu' și Sașiu' m-au ridicat în picioare, apoi m-au scos din „sala tronului" și m-au dus înapoi spre debara.

Ochiu' mare. Ținta iese afară. E într-un mech ATLAS – am transmis commandoului meu. Acest ATLAS urma să provoace necazuri serioase camarazilor mei. N-aveam de gând să șed blând în timp ce viețile lor erau în pericol.

Nu.

Atât timp cât încă mai respir, îmi voi ajuta camarazii.

Am așteptat până m-au adus până chiar la ușa debaralei.

Atunci am acționat.

---

[12] Bogey – ținte neidentificate.

M-am întors spre dreapta și l-am pocnit pe Sașiu cu muchia palmei în laringe. S-a proptit în perete, dar am continuat să mă rotesc așa încât să-i pot aplica și Ochelaristului o lovitură cu cealaltă muchie a palmei, cu exteriorul degetului mare, la baza craniului. S-a prăbușit precum o păpușă dezarticulată. O lovitură la baza craniului putea fi fatală, dar mi-am controlat forța. Deși era inconștient, Ochelaristu' încă mai respira.

Dar Sașiu părea să aibă probleme. Se ținea de gât, horcăind. Am îngenuncheat lângă el.

— Respiră, amice. Respiră. O să treacă. Respiră.

Sigur, ăștia erau pirați, ucigași, dar îmi urmam codul personal, iar una dintre reguli era să nu ucid dacă nu era absolut necesar.

Nu voiam să mă cobor la nivelul lor.

Sașiul a dat din cap. Avea fața roșie. Asta însemna că niște aer ajunge, totuși, la plămâni. Dacă n-ar fi putut respira, fața i-ar fi devenit vânătă.

— Așa să faci, amice. Respiră. Respiră.

Nu mai puteam rămâne aici. Când m-am asigurat că e bine, i-am luat carabina de unde o scăpase și l-am lovit în cap cu patul ei. O să supraviețuiască.

Am luat și carabina Ochelaristului, ca să fie. Nu aveam chef să tragă în mine pe la spate ca răzbunare. Dacă ridicam carabina mai sus de înălțimea coatelor, umerii mă dureau îngrozitor. Eh, nițică durere mă face să apreciez că sunt încă în viață. La antrenamente am încasat-o și mai rău. Refăcând în sens contrar drumul pe care am fost dus în interiorul bazei, am ajuns la ușa cu inscripția „Control”.

Era încuiată. Era nevoie de un cod de acces.

— Ajutor! am urlat în coreano-chineză. Prizonierul a dispărut! Lasă-mă să intru!

Ușa s-a deschis. Operațiune tipică pentru pirați. Neorganizați, incompetenți. N-aveau nici măcar un sistem interior de supraveghere. Până acum avuseseră probleme doar în *afara* bazei, da?

Bună treabă.

Am năvălit înăuntru și, sub amenințare, operatorul a dezactivat sistemul extern de apărare, apoi l-am lovit cu patul carabinei. Nu credeam că Mao Sing Ming a ajuns deja în afara bazei, pentru că ar fi ordonat mai întâi oprirea sistemului exterior.

Sistemul de apărare dezactivat. Veniți către bază. Repet, veniți către bază – am transmis commandoului.

M-am întors la sasul utilizat când am intrat eu. Cifrele inscripționate în coreano-chineză erau cam ciudate, dar tot am descifrat un ‘2’ cu ajutorul implantului.

Costumul meu era exact acolo unde l-am lăsat.

Cum spuneam, dezorganizare tipică la ticăloșii ăștia incompetenți. Dacă Mao Sing Ming își conducea baza la fel de aiurea precum baza, ar fi trebuit prins demult. Însă, ești bun în funcție de oamenii pe care îi ai. Poate că pe cei mai buni îi avea chiar pe navă.

Mi-am pus *jumpsuit*-ul și casca, renunțând la greutățile de osmium. Ar fi trebuit să aștept un ceas pentru a face acomodarea cu presiunea scăzută din costum, „pre-respirația” în argoul astronauților. Eh, trecusem deja prin neplăcerile decompresiei. Nu putea fi mai rău de atât, nu? Și chiar nu puteam face nimic în legătură cu asta: nu-l puteam înfrunta pe Mao Sing Ming fără *jumpsuit.*

Sunt în urmărirea țintei.

Alergam prin coridoare și compartimente, căutând sasul 5. Dar s-a dovedit că nu trebuie să mă efortez prea mult. La urma urmei, era o bază mică și următorul coridor pe care am intrat mi-a oferit o perspectivă clară către latura cealaltă, unde un *mech* ATLAS și patru oameni în *jumpsuits* cenușii se pregăteau să intre într-un sas.

Ținta la vedere. Repet. Ținta la vedere. O dobor.

Am ochit prin dispozitivul optic și am tras un foc. Amortizorul reculului carabinei Ochelaristului era dezactivat, așa că am încasat întreaga forță a loviturii, dar abia de l-am băgat în seamă. Aveam întreaga atenție concentrată asupra efectelor focului.

O conductă hidraulică ce activa servomotorul de la genunchiul drept al *mech* ATLAS a fost ruptă.

Asta i-a atras atenția.

Mao Sing Ming și-a răsucit ATLAS-ul și a început să alerge spre mine.

— Oh… mă-sa-n…

Am tras încă două focuri, țintind cockpitul, dar le-am ratat pe amândouă, gloanțele ricoșând de armură. Nu, așa n-o să

meargă. Am nevoie de gloanțe penetrante, nu de *alice pentru păsări*.

Am șters-o.

Sunt fugărit de ținta.

De fapt, un *jumpsuit* MOTH era un exoschelet care amplifica calitățile naturale, printre care și viteza de alergare, așa că am putut lua un avans considerabil față de ATLAS. Îl auzeam tropăind în urma mea prin coridoarele strâmte. Știam că Mao Sing Ming trebuia să se miște cu grijă în anumite secțiuni dacă voia să nu avarieze structura subțire a micii baze. Probabil că tot din acest motiv încă nu a tras în mine. Mitralierele Gatling și rachetele puteau face franjuri acești pereți metalici subțiri.

În final, am ajuns în hangarul navetei. Acolo erau două gărzi înarmate și am fost obligat să-i împușc. Am simțit o urmă de regret, dar era o situație gen „ei sau eu” și să siguranță că nu aveam nici o intenție să fiu eu.

Rampa navetei era coborâtă, iar după toate aparențele, brațele robotice tocmai terminaseră de încărcat cala acesteia cu recipiente cu combustibil destinate navei mamă aflată pe orbită. Am urcat în fugă rampa și m-am dus în micul cockpit cu două locuri. Mă holbam dezorientat la puzderia de indicatoare din fața mea. Eu eram antrenat doar pe navete UC, așa că ce vedeam aici era chinezărie – la propriu – pentru mine.

— Gatling. Unde dracu sunt Gatling-urile?

Simțeam mâncărimi pe piele de pe față și gât, alt semn al simptomelor decompresiunii. Mă simțeam ca și cum o hoardă de insecte se târau pe obraji, gât și în urechi.

Am ignorat senzația. Pentru că nu aveam numărul de serie al navetei, am cerut implantului să acceseze datele celui mai apropiat tip de cockpit SK, apoi să-mi marcheze controalele de propulsie și executare a focului.

O privire scurtă prin ferestrele termoplastice, orientate spre intrarea în hangar. Auzeam cum crește cu fiecare clipă tropăitul îndepărtat. În orice moment, Mao Sing Ming va apărea la intrare, în al său *mech*.

Crispat de durerea din umeri, am pus degetele pe butoanele gatling și am orientat turelele către intrare.

ATLAS a năvălit în interior.

— Chiar la timp, am spus și am apăsat pe trăgace.

— Autorizație invalidă pentru executarea focului, a spus o voce feminină prietenoasă în coreano-chineză. Introduceți parola.

— CE?!

Am încercat din nou.

— Autorizație invalidă pentru executarea focului. Introduceți parola.

Îl vedeam pe Mao Sing Ming rânjind în ATLAS în timp ce se apropia.

Am încercat să activez propulsia navetei.

— Autorizație invalidă pentru activarea propulsiei. Introduceți parola.

Am cerut implantului să verifice specificațiile a o duzină de navete SK, apoi să listeze toate parolele „din fabricație" cu care au fost livrate acestea. Le-m citit cu glas tare, pe rând, în timp ce degetele acționau trăgacele gatling.

— *Linebacker*.

— Respins.

— *Mini-ap*.

— Respins.

— *Admin*.

— Respins.

ATLAS-ul lui Mao Sing Ming era la jumătatea distanței către navetă.

— *Diamond*.

— *Change-me*.

— *Change-me-two*.

Atlas era la un sfert din distanță.

— *Private*.

— *Password*.

— Autorizația pentru executarea focului acordată, a spus vocea veselă de femeie.

Password! Cum spuneam, ticăloși dezorganizați și incompetenți.

Gatling au acționat.

Din păcate, nu corectasem linia de ochire, iar Mao Sing Ming a avut timp să se eschiveze. Focul mitralierelor gatling a perforat pereții hangarului.

Hangarul s-a decompresat exploziv. Naveta nu a fost afectată, în ciuda rampei coborâte, nici ATLAS. Dar unele recipiente și alte chestii au fost absorbite prin ruptură Desigur, eu

eram în siguranță în costumul meu presurizat, la fel ca și Mao Sing Ming în cockpitul din ATLAS.

Rampa închisă, jeturile verticale activate, decolare. Am răsucit naveta în jurul axei, trăgând continuu cu mitralierele gatling. Îl urmăream pe ATLAS care, efectiv, se rotea în jurul meu. Al dracului *mech*, se putea mișca foarte repede când avea loc de manevră.

Deodată, naveta a izbit tavanul concav al hangarului. Nu am fost atent și mă ridicasem prea mult. Am coborât naveta înclinându-i botul și am continuat rotirea în jurul axului, încercând să ochesc în fața mereu mișcătorului ATLAS. Mi-am dat seama ce vrea să facă. Toate această spirală pe care o făcea în jurul navetei se micșora la fiecare pas, Mao Sing Ming își pregătea lovitura fatală.

Am lansat o rachetă. Ratare și o gaură uriașă în peretele hangarului.

ATLAS a pășit direct către mine…

Am aplicat toată puterea motoarelor drept spre înainte, trecând prin gaura pe care tocmai o făcusem. Marginile acesteia au zgâriat coca navetei făcând un zgomot ca de unghii pe o tablă școlară.

În clipa în care am ieșit din câmpul gravitației artificiale al bazei, naveta a țâșnit înainte. Prea multă tracțiune. Am tras maneta de gaze spre înapoi și am început să virez.

S-a auzit un semnal de alarmă. Unul dintre motoare era în flăcări.

Se întâmplase când am trecut prin metalul sfâșiat al peretelui bazei.

Mao Sing Ming trăgea cu propriile sale gatlig.

Am încercat să evit șuvoiul mortal de oțel, dar practic pierdusem controlul. Nava se rotea aiurea, îndepărtându-se de asteroid. Eram gata să mă catapultez, când ceva a lovit naveta și aceasta a început să cadă înapoi spre suprafață. Am văzut o mână metalică uriașă prinsă de una dintre aripi.

Mao Sing Ming nu avea de gând să mă lase să scap atât de ușor.

Probabil că nu era o idee prea bună să mă ejectez acum. Un om în j*umpsuit*, în spațiul cosmic, echipat doar cu carabina ieftină a unui pirat, împotriva unui ATLAS complet înarmat.

N-aș fi avut prea multe șanse.

Mă putea distruge oricând. Eram lipsit de apărare, rotindu-mă lipsit de control în naveta avariată. Dar voia să se joace cu mine. Voia să-mi rupă aripile una câte una.

Voi rămâne în interiorul navetei cât mai mult timp posibil.

Continua să-și activeze *jumpjet*-urile, forțând nava către suprafața asteroidului. Naveta s-a prăbușit după câteva secunde.

Depresurizarea cockpitului și o durere teribilă.

Întuneric.

Lumini roșii de avarie.

O sonerie de avertizare, asurzitoare.

Mi-am desfăcut centura de scaun și m-am îndepărtat de acesta chiar în momentul când fereastra cockpitului s-a spulberat și mâna metalică a pătruns înăuntru. Grație gravitației slabe am plutit către partea din spate a navetei doborâte, peste recipientele cu combustibil, către rampa de descărcare. Am încercat să o deschid manual.

Blocată.

ATLAS a orientat una dintre mitralierele gatling înăuntru, direct către mine. Și atunci l-am văzut pe Mao Sing Ming stând comod în cockpitul său în fața ferestrei navetei, cu un rânjet sălbatic pe față, cu dinții de argint strălucind în luminile de avarii.

Eram sigur că aceasta era ultima imagine pe care o mai vedeam în viața mea.

Ce mod de a sfârși…

Apoi… un mic orificiu rotund a apărut în parbrizul de la cockpitul *mech*-ului. Atmosfera interioară a ieșit prin el sub forma unui abur abia vizibil.

Mao Sing Ming s-a prăbușit înăuntru, iar eu m-am precipitat spre el.

Brusc, cavitatea pectorală a lui ATLAS s-a deschis și Mao Sing Ming s-a catapultat, lansându-se spre mine, în navetă. Era protejat de vidul spațial de un *jumpsuit* cenușiu, fabricație SK. Avea o mică gaură în el, cred că lângă plexul solar, de unde ieșeau în pulsuri mici picături sferice de sânge. Când costumul cuiva se depresuriza, în mod normal învelișul se autosigila, iar sângele se coagula. Nu știam ce se întâmpla acum în interiorul costumului său, dar știam că vine direct către mine.

M-am lansat și eu de lângă peretele îndepărtat și ne-am ciocnit în aer.

Încercă să-mi desfacă casca. I-am îndepărtat mâinile și l-am respins. Cu o mișcare continuă i-am retezat tubul de aer și l-am îmbrâncit.

Pe cât de repede a început, tot așa s-a terminat.

Mao Sing Ming plutea îndepărtându-se de mine, zbătându-se să reconecteze tubul de aer, nedând-și seama că acesta este retezat. Picăturile de sânge continuau să plutească din pieptul său rănit. Cu fiecare secundă ce trecea mișcările îi deveneau tot mai lente, până ce a rămas nemișcat. Trupul lipsit de viață a plutit către partea îndepărtată a navetei și a rămas acolo.

— Frumos din partea ta că ne ții la curent cu situația, *sir*.

Big Dog se uita prin fereastra spartă a navetei, apoi s-a strecurat înăuntru pe lângă ATLAS.

— Îmi pare rău. Mulțumesc pentru asta, am spus arătând spre *mech*.

— Nu-mi mulțumi mie. Trace a tras focul fatal.

Eram cât pe ce să-i spun că nu a fost un foc fatal, dar mi-am înghițit vorbele. Să-i lăsăm meritul lui Trace. Așa voi consemna în raportul oficial. Poate că va primi o medalie. Eu unul nu vreau nici una. Mi-am făcut doar treaba.

Așa a sfârșit Mao Sing Ming, pirat extraordinar, răpitor și ucigaș, Nelegiuitul din Est. Nici o navă de pasageri nu se va mai teme vreodată de el în spațiul UC. Nu am reușit să ajungem la nava piraților aflată pe orbită, dar din punctul meu de vedere ne-am făcut datoria cu vârf și-ndesat. Am aplicat o grea lovitură acestei bande de pirați. Trebuie să fi fost puternic demoralizați de pierderea căpitanului, ca să nu mai amintim de ATLAS.

Am pus încărcături explozive în ATLAS și le-am detonat. Trace și Ghost au recuperat trupul lui Mao Sing Ming, iar Big Dog mi-a cedat două dintre greutățile sale de osmium. După care am țopăit către partea întunecată a asteroidului, îndreptându-ne spre punctul de extragere.

În focul acțiunii uitasem de simptomele decompresiei. Dar nicio grijă, au avut ele grijă să-mi revină. Dureri în articulații, migrenă, furnicături în piele. Și ceva nou: incontinență. Mda. Atât mică, cât și mare. Noroc că eram în costum și „încărcătura” era eliminată în spațiu. Totuși…

Nu puteam spera să ajung prea repede într-o cameră hiperbarică.

Mda.
Doar o zi obișnuită din viața unui MOTH.
Asta e viața mea.

SFÂRȘIT